

Huncut Miska

Hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, még azon is túl élt egyszer nagyon régen egy szegény csizmadia. Nem volt neki semmije, csak egy nagyon rossz fia, akit csínytevései, szófogadatlansága miatt Huncut Miskának neveztek.

Miska egyéb haszontalanságai mellett szeretett elcsavarogni az erdőbe. Az erdőben volt egy hatalmas vadkörtefa, ide járt Miska, hogy éhségét vadkörtevel csillapítsa.

Az apja mindig mondogatta:

– Miska fiam, ne menj az erdőbe, ott lakik a csúnya óriás, megfog és elvisz! De bizony Miska nem hallgatott apjára. Egyszer amint szedegeti a vadkörteket, a fa alól megszólítja őt az óriás:

– Miska fiam, adjál nekem is egy kevés körteket!

– Gyere fel a fára!

– Öreg az én testem, nem bírok má fára mászni.

Miska jószívű vót, szedett egy marék vadkörteket, lejjebb csúszott, hogy átadja az óriásnak. Az óriás csak azt várta. Elkapta Miskát, be a zsákba, vállára vette, s vitte hazafelé. Útközben azonban nagyon elfáradt, az erdő szélén ledőlt pihenni. Nemsokára mélyen elaludt. Miska csak azt várta. Kibújt a zsákból, és a zsákot jól megrakta kövekkel. Mikor az óriás felébredt, felvette a zsákot, s indult hazafelé, de a kövek izegtek-mozogtak a zsákban, s törték az óriás hátát.

– De nehéz vagy Miska és állandóan mozogsz. Ne mozogj má, mer földhöz csaplak!

De a kövek csak mozogtak. Az óriás megharagudott:

– Miska fiam, ne mozogj má, mer úgy földhöz csaplak, hogy rögtön palacsintává válsz!

De a kövek csak mozogtak. Az óriás fogta a zsákot, és teljes erejével földhöz csapta. A zsák szétrepedt, a kövek szétgurultak. Az óriás egy darabig merően nézte a köveket, s szörnyen megharagudott.

– Megállj Miska, ezt megkeserülöd, hogy így rászedtél!

Miska egy darabig nem ment az erdőbe, félt az óriástól, de később mégis elmerészkedett. Fölmászott a fára, szedte a vadkörtét. Egyszer csak megszólal a fa alatt az óriás:

- Miska fiam, adjál nekem is egy kis körtét!
- Gyere fel a fára!
- Öreg az én testem má.

Addig kért, rimázkodott, még Miska megsajnálta őt, s lejjebb csúszott a fán, hogy körtét aggyon az óriásnak. Az óriás csak ezt várta. Elkapta Miskát, s be a zsákba! Vitte egyenesen hazafelé. Nem állt meg pihenni. Miskának közbe eszébe jutott, hogy nála van apja áracskája. Kezébe fogta az árat, s mondta:

- Szi-szi-szi kigyócskám, csípd meg ezt a csúnya óriást!

S az árt az óriás fenekébe szúrta. Az óriás szörnyen megijedt, eldobta a zsákot, elfutott, meg sem állt hazáig.

Miska egy darabig nem ment az erdőbe, de később aztán eljárógatott. Szedte a vadkörtét a fa tetején, hát egyszer megszólal az óriás:

- Miska fiam, adj egy kis körtét!
- Hogyne, hogy megint megfogj, szedjél magadnak, gyere fel a fára!
- Öreg az én testem má, nem bántalak, csak adjál egy keveset!

Addig kért, könyörgött, még Miska megszánta őt, s lejjebb csúszott a fán, hogy körtét adjon az óriásnak. Az óriás csak ezt várta. Elkapta Miskát, be a zsákba, s rohant vele hazafelé. Már messziről kiáltotta a feleségének:

- Asszony, fűtsd be a kemencét, itt hozom Huncut Miskát!

Az óriás felesége jól kifűtötte a kemencét. Az óriás közbe lefeküdt alunnyi. Mikor elég forró volt a kemence, mondja Miskának:

- Miska fiam, ülj a lapátra!

Miska mindig fordítva ült, az óriás felesége bosszankodott.

- Ilyen ügyetlen gyerek!
- Mutassa meg nénémasszony!

Az óriás felesége megmutatta, hogyan kell a lapátra ülni. Miska csak ezt várta. Kirántotta alóla a lapátot, s az óriás felesége a kemencébe esett. Miska menekülni próbált, de a magas ajtózárat nem érte fel. Felmászott a kéménybe.

Az óriás közbe felébredt. Megérezte a sült hús szagát, s ment megnézni a kemencét. Maj hanyatt esett ijettében, mikor a kemencében a feleségét látta meg. Nagy haragjában feltekintett s kéményben meglátta Huncut Miskát. Erőt vett nagy haragján s szépen szólt Miskához:

– Miska fiam, hogy mentél te oda fel?

– Hát, hogy hegyeztem egy karót, ráültem, lódítottam magamon egyet s most itt vagyok.

Az óriásnak se kellett több. Kihegyezett egy karót oly hegyesre, mint a tű. Ráült, s felnyársalódott a karóra. Miska ekkor lemászott a kéményből. Az óriás házában annyi pénzt talált, hogy három hétig hordta haza lyukas szakajtóban. Ezután nem láttak többé szükségét. A szegény embereket is meghívták lakomára. Még ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Így vót, vége vót, mese vót.

Kelemen Matyi seggen csúszott,
s Lacinak egy ülep tejet húzott.